

Приказка за Градината (14) – човекът и животното

Труден

Снимка от www.ilovedesign.com

Здравейте, мили дечица.

Усещам как някои от вас вече се притесняват, че доста дълго време се задържахме на тринайстата серия.

Няма да казвам „затова бързам да ви разкажа четиринайстата“, щото хич не съм се разбързил, но ето че й дойде времето и на нея.

В това изсмиване, мили дечица, ще ви разкажа не за Бог, а за това как Бог създал човека (и жената).

Цялата тази история е малко пообъркана от предишните изсмивачи, и дори в най-добре изсмяната книга Библията, истината стои захлупена между две страници.

Хайде да погледнем какво пише на първата страничка.

Захванал се Бог за работа и създал небето, земята, водата, горите, животните и там каквото решил че е нужно на този свят и най-накрая решил, че на света му трябва и човек.

И създал Бог човека.

По свой образ и подобие го създал.

Мъж и жена го(ги) създал.

Битие 1:27 и Бог създаде човека по Своя образ; по Божия образ го създаде; мъж и жена ги създаде.

Да ама на втората страничка всичко започва отначало.

Поне за човека, щото Бог изведнъж решил да го направи от кал, а от реброто му да направи жената.

Така истината за човека (и жената) остава някъде между божие подобие от първата страничка и калта във втората.

Точно заради тази неяснота, изсмивачът Моисей, макар да бил много смешен, не получил благоволение свише и не можал да се възнесе с тялото си при Бог.

По късно архангел Михали е трябвало да води битка с дявола за моисеевото тяло, но се провалил и напсувал дявола с думите „Господ да те смърти“ (Юда 1:9), което е и една от първите официално записани псувни.

Ама нека се върнем на истината между двете залепнали странички.

Истината мили дечица, никога не е кална.

Много често тя е оцапана с кал, и това не е нарочно, а е от неразбиране или простотия.

Ето сега ще изчегъртаме калта, за да видим истинското лице на човека.

Почваме.

Седял си Бог сам със себе си и си мислил:

„За какво ми е да ме има, като съм сам? И не само съм сам, а и сам себе си не познавам, щото няма в какво да се огледам“

Не-е-е... не си мислете за огледало.

То е измислено след жената.

Преди да е имало огледало, хората са се познавали в делата си.

Направи нещо човекът или жената и си мисли: „Е-е-е, това беше добро дело“ или „Леле-е-е, каква гадина съм!“

И като оглеждал делата си, човек си казвал: „Абе не съм чак толкова лош“ или „Абсолютен простак съм“

И така човек опознавал себе си.

Сега вече не е точно така.

Та и Бог точно това си мислел, че като не върши нещо, няма как да разбере що за Бог е.

И ето ти Сътворението-о-о...

И вижте само как Бог казвал за всичко „Това е добро“.

Демек „Добър Бог Съм“.

Нарцисизмът датира от по-късни времена, така че не можем да обвиним Бог в тази слабост.

Както и да е...

Добър, лош – друг си нямаме, така че трябва да си го харесваме.

Иначе не ви остава нищо друго, освен да харесвате само себе си, а това си е вече чиста проба нарцисизъм.

(„Чиста проба“ не значи, че някой пробва да е нарцисист, а че е пробван (от всякъде) нарцисист)

Та да се върнем на приказката...

Мечтаел си Бог и почнал да твори в мечтите си.

Създал небе, земя, вода, животни и всичко останало, но в мечтата му го нямало него-о-о.

Тогава Бог решил да направи човека по свой образ и подобие, за да присъства и той в мечтата си (чрез човека) и да й се радва-а-а.

И понеже Бог не знаел дали е мъжки ли женски (щото още не се познавал добре), решил да направи човека мъж и жена.

После решил да си почине от мечтите и направил седмия ден, в който нищо да не прави, изключително и мечтане.

На другият ден (след седмия) Бог видял, че човекът в мечтите му е жив само за него, но не и за себе си, и решил да го направи от материя (кал), да му вдъхне от своя си живот и да го направи жива душа в живо тяло.

Така и направил, но естествено направил само едно тяло, което било мъжко-о-о.

Защо мъжко ли?

Има няколко теории. Ето ви едната.

Предполага се, че след като завършил тялото, Бог го огледал критично, подхвърляйки в ръката си едно парченце кал.

Доволен от произведението си, Бог се навел да му вдъхне живот, ама усетил парченцето кал в ръката си и къд-къде, лепнал го между краката му.

По някаква ирония, последното, което Бог сложил е първото за което човекът се сеща.

И тук идва най-важното в приказката, мили дечица.

Човекът бил създаден и оживе-е-е-н.

И Бог си казал: „Прилича на мен освен по калта, но най-много си приличаме по това, че сме сами. Трябва да му създам приятели за помощници“.

И Бог създал животните-е-е.

Прекарал ги пред него и му казал: „Ето ти приятелите. Дай им имена.“

Човекът им давал имена и ги приемал за помощници.

Точно от тази случка идва мъдрата поговорката, че с какъвто се събереш такъв ставаш.

Първото доказателство за тази мъдрост се случило няколко дни по-късно, когато Ева, която взела от човека не само реброто но и приятелите му, ползвала помощта на змията в едно съдбоносно за човечеството решение.

Сега вече разбирате, че във всеки човек има по едно животно (може и няколко) за помощник.

И когато правят нещо, човеците го правят с вълчи апетит, със змийска лукавост, с крокодилска кръвожадност, с майmunско безобразие и прочие животински помощници.

Човек е много слабо същество и ако го няма животното в него, той се обезличава.

Тогава като се погледне в огледалото човекът (или жената) си казва: „Така съм се обезличил(а), че в огледалото няма нищо“ и веднага изкарва животното от себе си, което му дава лице.

След като животното (в случая змията) помогнало във вземането на първото (съдбоносно) решение, то продължило да бъде първо лице, не само в огледалото, но и във всички следващи човешки решения-я-я.

Понякога (но много рядко), човек проглежда, че в огледалото не е той а някакво животно, и се чуди как да се преолицетвори.

Почти никога (най-често), човек се не сеща, че само ако изгони животното от себе си ще стане онзи, който е бил преди да приеме животинското. А какво е било тогава? – кал и Бог. Изчегъртваш калта и какво остава? -Бо-о-о-г!

Така, че мили дечица, изгонете животното от себе си, изчегъртайте калта и ще остане Онова, за което се разказва в тази вечна приказка.

Как да го изгоните ли?

Не му слугувайте! (Не го хранете, не го пойте, не го хвалете и т.н и т.н.)

Така-а-а...

Ето, че разлепихме двете странички, между които беше скрита окаляната истина.

Ако намерите други такива залепнали странички, питайте, мили дечица.

С питане не само до Цариград се стига.

Приказката продължава, милички мои.